

Το σκέφτηκες ποτέ;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Αλήθεια, σκέφτηκες ποτέ:

Ότι υπάρχουν εκκρεμότητες στη σχέση σου με ανθρώπους, γιατί ζήτησες συγγνώμη αλλά το λάθος δεν διόρθωσες;

Ότι η σιωπή σου στην κατάκριση κάποιου για κάποιον, έγινε και δική σου κατάκριση;

Ότι ο λόγος σου, που τόνιζε την αδυναμία του πλησίον σου, έγινε μαχαίρι στην καρδιά του;

Ότι το περιφρονητικό βλέμμα σου διάλυσε κάθε δημιουργική προσπάθεια του διπλανού σου;

Ότι η αδιαφορία για τις ανάγκες – οποιασδήποτε μορφής – του συνανθρώπου σου είναι το ίδιο ως να του στέρησες αυτό που χρειάζεται;

Ότι στη βιασύνη σου δεν μπόρεσε αυτός που σ' εμπιστεύεται να εκφράσει τον πόνο

του και βασανίζεται;

Ότι ο άλλος, όπως και συ, δεν θέλει τα έργα και τα υπάρχοντά σου, αλλά κυρίως εσένα;

Ότι η αγάπη στον πλησίον «όπως τον εαυτό μας», στην πραγματικότητα είναι υπέρβαση του εαυτού μας;

Ότι η ακοινωνησία είναι κόλαση κι ο Παράδεισος κοινωνία προσώπων εν Χριστώ;

Ότι ο Παράδεισος και η κόλαση αρχίζουν απ' αυτή τη ζωή αλλά δεν τελειώνουν σ' αυτή;

Ότι ο χρόνος που σου δίνεται είναι για να ζήσεις τη ζωή του Χριστού, βάζοντας τις βάσεις για την αιωνιότητα;

Ότι μετά θάνατο η σχέση με τους ανθρώπους σου θα στηρίζεται σε πνευματικά κριτήρια κι όχι συγγενικά ή φιλικά;

Ότι δεν μπορείς να κρίνεις τους άλλους, ό,τι και να είναι, ό,τι και να κάνουν, αφού δεν γνωρίζεις το λόγο, τις συνθήκες και τα βαθύτερα αίτιά τους, όπως και τη μελλοντική αλλαγή τους με τη μετάνοια;

Ότι δεν μπορείς να συσχετιστείς με το Θεό της αγάπης, αν σ' αυτή τη σχέση δεν χωρούν οι άνθρωποι;

Ότι στη Λειτουργία δεν πάμε για να προσευχηθούμε, αλλά πρωτίστως για να συναντηθούμε και ενωθούμε;

Ότι η προσευχή δεν είναι απλά μια επικοινωνία αλλά βαθιά κοινωνία;

Ότι μαθαίνεις να προσεύχεσαι προσευχόμενος;

Ότι κανείς δεν είναι αμέτοχος πειρασμού κι ως εκ τούτου άδικα τaráσσεσαι, με το να θεωρείς ότι μόνο σε σένα συμβαίνουν;

Ότι χωρίς υπομονή στις θλίψεις και στους πειρασμούς κανείς δε θα δει τα μεγαλεία του Θεού;

Ότι τα σκαμπανεβάσματα, οι αλλοιώσεις και οι μεταπτώσεις στην πνευματική πορεία και ζωή, δεν είναι μέχρι τέλους στην ίδια ένταση;

Ότι η ζωή του Χριστού, που σε καλεί να ζήσεις, έχει πολλή χαρά, μοναδική και δυνατή, ώστε να καλύπτει τον αγώνα, τον πόνο, το σταυρό που αυτή συνεπάγεται;

Ότι η αυτογνωσία χρειάζεται άλλον εκτός του εαυτού σου, που θα σου γίνει καθρέφτης και ν' αποφύγεις έτσι την ψευδαίσθηση που οδηγεί στην αυτοδικαίωση;

Ότι το να ζήσεις αληθινά κι όχι να «ξημερώνει και να βραδιάζει πάντα στον ίδιο το σκοπό», χρειάζεται να το παλέψεις, να το ποθήσεις, να το θέλεις;

Ότι έχεις στα χέρια σου ένα μεγάλο δώρο, τα χρόνια που ζεις, που κάποια μέρα θα το χάσεις κι άρα δεν θα πρέπει να το χειρίζεσαι επιπόλαια, ως να το έχεις αιώνια;

Και τέλος, σκέφτηκες ποτέ ότι για να σκεφτείς ένα - ένα τα πιο πάνω, χρειάζεται να βρεθείς μόνος, να ησυχάσεις και να κάνεις... βουτιά στη σκληρή πραγματικότητα;

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3nhpfMQ>